

“முரண்பாடு இல்லாமல் வாழ்வதற்கான வழிமுறை உள்ளது. முரண்பாடு இல்லாதிருப்பதால், மெய்யுணர்வு இருக்கும் – அது சரியான வாழ்க்கை முறைக்கு வழிகாட்டும்.”

வசந்த இதழ்

Vasanta Ethal

ISSUE 3

VOL VII

Rs.2/-

JANUARY 2013

OCTOBER 2012

KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA

நாம் எதைத் தேடுகிறோம்?

நம்மில் பெரும்பாலோர் எந்த ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம்? நாம் ஒவ்வொருவரும் எதை நாடுகிறோம்? குறிப்பாக, இந்த அமைதியற்ற உலகில் ஒவ்வொருவரும் ஒரு வித மகிழ்ச்சியை, ஒரு புகலிடத்தை, ஒரு வித அமைதியைக் காண முயலும்போது, எதைத் தான் தேட முயல்கிறோம், எதைக் கண்டுபிடிக்க முயல்கிறோம், என்பதை அறிந்து கொள்வது உண்மையில் முக்கியமானது. ஒரு வேளை நம்மில் பெரும்பாலோர் ஒரு வித மகிழ்ச்சியை, ஒரு வித அமைதியைத் தேடுகிறோம் போலிருக்கிறது. கொந்தளிப்பும், யுத்தங்களும், கருத்து வேறுபாடுகளும், சச்சரவுகளும் நிறைந்த உலகில் அமைதி இருக்கக் கூடிய ஒரு புகலிடத்தை நாம் நாடுகிறோம். அதைத்தான் நம்மில் பலரும் விரும்புகிறோம் என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே, நாம் ஒரு தலைவரிடமிருந்து இன்னொரு தலைவரை, ஒரு மத அமைப்பிலிருந்து இன்னொன்றை, ஒரு குரு விடமிருந்து இன்னொரு குருவைப் பின்பற்றுகிறோம்.

நாம் அமைதியைத் தேடுகிறோமா, அல்லது ஒருவித மகிழ்ச்சியைத் தரும் என்று நம்புகின்ற ஒரு மனத் திருப்தியைத் தேடுகிறோமா? மகிழ்ச்சிக்கும், மனத் திருப்திக்கும் இடையில் வேறுபாடு இருக்கிறது. நீங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தேட முடியுமா? ஒருவேளை நீங்கள் மனத் திருப்தியைக் காணலாம். ஆனால், மகிழ்ச்சியை நீங்கள் காண முடியாது. மகிழ்ச்சி ஒன்றிலிருந்து பெறப்படுவது. அது மற்ற ஒரு பொருளின் உபபொருள். ஆகவே, பெருமளவில் அக்கறையும், கவனமும், சிந்தனையும், கவனிப்பும் தேவைப்படும் ஒன்றுக்கு நம்முடைய மனத்தையும் இதயத்தையும் கொடுப்பதற்கு முன்னே, நாம் எதைத் தேடுகிறோம் என்பதைக் கண்டு கொள்ள வேண்டுமல்லவா? அது மகிழ்ச்சியா அல்லது மனத் திருப்தியா? நம்மில் பலர் மனத்

திருப்தியைத்தான் தேடுகிறோம் என்று நான் அஞ்சுகிறேன். நாம் திருப்தியடைய விரும்புகிறோம்; தேடியதன் பின் ஒரு நிறைவு உணர்வைப் பெற விரும்புகிறோம். சரி, ஒருவர் அமைதியைப் பெற விரும்பினால் அதை வெகு சலபமாக அடைந்து விட முடியும். ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கைக்காக, கருத்துக்காகக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தன்னை அதில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, ஒருவர் அதில் ஒதுங்கிக் கொள்ளலாம். உண்மையில் அது பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில்லை. மூடி மறைத்துக்கொள்ளும் ஒரு கருத்தில், ஒதுங்கிக் கொள்வது போராட்டத்திலிருந்து விடுதலை அல்ல. ஆகவே, உள்ளேயும், வெளியிலும் நாம் ஒவ்வொருவரும் எதை விரும்புகிறோம் என்பதை நாம் கண்டறிய வேண்டுமல்லவா?

இந்தக் குழப்பத்திற்கு ஊடே ஏதோ ஒன்று நிலையானது, ஏதோ ஒன்று முடிவற்றது, ஏதோ ஒன்று மெய்ப்பொருள், கடவுள், உண்மை என்று இருப்பதாகத் தேடுகிறோமல்லவா? பெயர் எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். உண்மையில், வார்த்தை, பொருள் ஆகாது. ஆகவே, நாம் வார்த்தைகளில் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டாம். அதை சொற்பொழிவாளர்களுக்கு விட்டு விடுவோம். நிலையான ஒன்றுக்கான தேடல் இருக்கிறதல்லவா? நம்மில் பலரிடமும் இது இருக்கிறது. ஏதோ ஒன்றைப் பற்றிக் கொள்ள, ஏதோ ஒன்று நமக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும், உறுதி தரும், தொடர்ந்த ஆர்வத்தையும், தொடர்ந்த உறுதிப்பாட்டையும் கொடுக்கும் என்று தேடுகிறோம். ஏனெனில், நம்மில் நாம் உறுதியாக இல்லை. நம்மை நமக்குத் தெரியவில்லை. கண்கூடாக உள்ளவை பற்றி நமக்கு மிகுதியாகத் தெரியும். புத்தகங்கள் அவற்றைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பதை அறிவோம். நமக்கு நாமே தெரிந்துகொள்ளவில்லை. நேரடியான அனுபவம் நமக்கு இல்லை.

நிலையானது என்று எதைக் கூறுகிறோம்? நாம் தேடுகிற எது நமக்கு நிலையானதைத் தரும் அல்லது தரக்கூடும் என்று நம்புகிறோம்? நிலைத்திருக்கக் கூடிய மகிழ்ச்சியையும், நிலைத்திருக்கும் திருப்தியையும், நிலைத்திருக்கும் உறுதிப்பாட்டையும் நாம் தேடவில்லையா? என்றும் நின்று நிலைத்திருக்கக்கூடிய ஒன்றை, திருப்தி அளிக்கும் ஒன்றை வேண்டுகிறோம். வார்த்தைகளையும், சொல் தொடர்களையும் களைந்துவிட்டு, நேரிடையாகப் பார்த்தால், இதைத் தான் நாம் வேண்டுகிறோம். நிரந்தரமான இன்பத்தை, நிரந்தரமான திருப்தியை விரும்புகிறோம். அதை உண்மை என்றும் கடவுள் என்றும் அல்லது நீங்கள் விரும்புகிற பெயரில் அழைக்கிறோம்.

நாம் இன்பத்தை விரும்புகிறோம். இன்பத்தைத் தரும் அறிவு, நாளை மாய்ந்து போகாத திருப்தி, இன்பத்தைத் தரும் அனுபவம் — இவற்றையே விரும்புகிறோம். நாம் பலதரப்பட்ட திருப்திகளைச் சேர்த்து விட்டோம். அவை எல்லாம் மறைந்து போய்விட்டன. ஆனால், கடவுளிலும், மெய்ப்பொருளிலும் நிரந்தர திருப்தியைக் காண்பதில் இப்பொழுது நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறோம். உண்மையில் அதைத் தான் நாம் தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம். சாமர்த்தியசாலியும், முட்டாளும், கொள்கைவாதியும், எதையோ தேடும் நடைமுறைவாதியும் அதைத் தான் தேடுகிறார்கள். ஆனால், நிரந்தரமான திருப்தி என்று ஒன்றிருக்கிறதா? நிலையாக இருக்கக் கூடிய ஒன்று இருக்கிறதா?

ஆகவே, அமைதி, மகிழ்ச்சி, மெய்ப்பொருள், கடவுள் அல்லது நீங்கள் சொல்லக் கூடியதை மற்றொருவர் நமக்குக் கொடுக்கக் கூடுமா என்பதை நம்மை நாமே அக்கறையோடும், ஆழத்தோடும் கேட்க வேண்டிய கட்டத்திற்கு வந்திருக்கிறோம். இந்த இடையற்ற தேடலும், இந்த ஏக்கமும், அந்த அரிய உணர்வான மெய்ப்பொருள் உணர்வை, அந்த சிருஷ்டிக்கும்

இயல்பினைக் கொடுக்க முடியுமா? அது நம்மை நாமே உண்மையில் அறிந்து கொள்ளும்போது வருகிறது. தன்னை அறிவது என்பது தேடுவதன் மூலமோ, ஒருவரைப் பின்பற்று வதன் மூலமோ, ஒரு குறிப்பிட்ட ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்திருப்பதன் மூலமோ; நூல்களைப் படிப்பதன் மூலமோ, இன்னும் இப்படிப்பட்டவை மூலம் பெறக் கூடியதா? அதுதான் பிரதான விவகாரம், அல்லவா? அதாவது, நான் என்னை அறிந்து கொள்ளாத வரையில், என் சிந்தனைக்கு அடிப்படை இல்லை; என்னுடைய தேடல் முழுவதும் விரயமே. மாயைகளின் மூலம் நான் தப்பித்துக் கொள்ளலாம். கருத்து வேறுபாடுகள், சச்சரவுகள், போராட்டங்களிலிருந்து நான் ஓடி விடலாம்; மற்றொருவரை நான் துதிக்கலாம். மற்றொருவரை என்னுடைய விமோசனத்திற்காக நாடலாம். ஆனால், நான் என்னைப்பற்றிய அறியாமையிலிருக்கும் வரை, என்னுடைய முழு இயக்கத்தையும் உணராதவரை, என் சிந்தனைக்கோ, அன்புணர்வுக்கோ, செயல்பாட்டிற்கோ எந்த வித அடிப்படையும் இல்லை.

உங்களை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளாமல், உங்கள் சிந்தனை ஓட்டத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், ஏன் சிலவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறீர்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளாமல், உங்களுடைய உருவாக்கப்பட்ட நிலையின் பின்னணியைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், ஏன் நீங்கள் கலை, சமயம் பற்றி, உங்கள் நாடு, உங்கள் அயலவர் பற்றி, உங்களைப் பற்றி ஏன் சில வித நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளாமல், எதைப் பற்றியும் உண்மையாக உங்களால் எப்படிச் சிந்திக்க முடியும்? உங்கள் பின்னணியைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், உங்கள் சிந்தனையின் சாரத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், அது எங்கிருந்து வருகிறது என்று தெரிந்து கொள்ளாமல், நீங்கள் தேடுவது முற்றிலும் பயனற்றது; உங்கள் செயல் அர்த்தமற்றது, அல்லவா? போர்கள், தேசிய எதிர்ப்புணர்வுகள், போராட்டங்கள் ஆகிய முழுக்

குழப்பத்தையும் புரிந்து கொள்வதற்கு முன், வாழ்வின் முடிவான குறிக்கோள் என்ன என்று கண்டு பிடிப்பதற்கு முன், நம்மைப்பற்றிய சுய விசாரணையிலிருந்து நாம் தொடங்க வேண்டும், அல்லவா? இது மிகவும் எளிதாகப்படுகிறது. ஆனால், மிகமிகக் கடினமானது. ஒருவர் தன்னைப் பின் தொடர்ந்து பார்க்கவும், சிந்தனைகள் எப்படிச் செயல்படுகின்றன என்று காணவும், மிகுந்த விழிப்போடிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஒருவர் தன்னுடைய புதிரான சிந்தனை, பதிலளிப்புகள், உணர்ச்சிகள் ஆகியவற்றுக்கு விழிப்புடனிருந்து தன்னைப் பற்றி மட்டுமல்லாமல், தான் உறவு கொண்டுள்ள மற்றவரைப் பற்றியும் மிகுதியாக அறிந்து கொள்ளும் நிலை ஏற்படுகிறது.

உங்களைப் பற்றி எவ்வளவு தெரிந்து கொள்கிறீர்களோ, அவ்வளவு தெளிவு ஏற்படுகிறது. தன்னை அறிவதற்கு முடிவே இல்லை. நீங்கள் ஒரு சாதனைக்கோ, ஒரு முடிவுக்கோ வந்து விடுவதில்லை. அது ஒரு முடிவற்ற ஆறு. அதை ஒருவர் கற்கக் கற்க, உள்ளே செல்லச் செல்ல, அமைதி வருகிறது. தன்னை அறிவதால் – தன்னைக் கட்டுப்படுத்துவதால் அல்ல – மனம் அமைதியடையும் போதுதான் அந்த அமைதியில், அந்த நிசப்தத்தில் மெய்ப்பொருள் தோற்றம் கொள்கிறது. அதன் பின்னரே ஆனந்தம் இருக்க முடியும், சிருஷ்டிபூர்வமான செயல்பாடு இருக்க முடியும். இதை விளங்கிக் கொள்ளாமல், இந்த அனுபவம் இல்லாமல், புத்தகங்கள் படிப்பது, கூட்டங்களுக்குப் போவது, பிரசாரம் செய்வது எல்லாம் சிறு பிள்ளைத்தனமானது, பொருளற்ற வேலை. ஆனால், ஒருவர் தன்னை அறிந்து கொள்ளும் போது, அந்த சிருஷ்டி பூர்வமான மகிழ்ச்சியைக் கொண்டு வரும் போது, மனத்தின் பால் படாத ஒன்றை அனுபவிக்கும் போது, அதில் ஒரு பெரும் மாறுதல் நம்மை ஓட்டிய உடனடி உறவுகளில் ஏற்படக்கூடும். ஆகவே, நாம் வாழ்கின்ற உலகிலும் அவ்வாறே ஏற்படும்.

இனி துன்பம் என்பது இல்லை,

p.17-24.

வாழ்க்கையின் அர்த்தம்

கேள்வி : நாம் வாழ்கிறோம், ஆனால் ஏன் என்று தெரியவில்லை. எங்களில் பலருக்கும் வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. வாழ்வின் நோக்கமும், அர்த்தமும் என்ன என்பதைச் சொல் கிறீர்களா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இந்தக் கேள்வியை ஏன் கேட்கிறீர்கள்? ஏன் வாழ்க்கையின் நோக்கத்தை, அர்த்தத்தைச் சொல்லுமாறு என்னைக் கேட்கிறீர்கள்? வாழ்க்கை என்பதற்கு என்ன பொருள் கொள்கிறீர்கள்? வாழ்க்கைக்கு ஓர் அர்த்தம் இருக்கிறதா? ஒரு நோக்கம் இருக்கிறதா? வாழ்வதே அதன் நோக்கமும் அர்த்தமும் ஆகாதா? அதற்கு மேலும் ஏன் வேண்டும் என்கிறீர்கள்? ஏனென்றால், வாழ்க்கையில் அவ்வளவு அதிருப்தி அடைந்து விட்டோம், நம் வாழ்க்கை அவ்வளவு வெறுமையாகவும், அவ்வளவு வெளிப்பகட்டானதாகவும், அவ்வளவு அலுப்பூட்டுவதாகவும் இருக்கிறது; செய்வதையே திரும்பத் திரும்பச் செய்கிறோம். ஆகவே, அதற்கு மேல் எதையோ வேண்டுகிறோம்; நம்முடைய செயல்பாட்டைத் தாண்டிய ஒன்றை வேண்டுகிறோம். நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கை அவ்வளவு வெறுமையாகவும், மந்தமாகவும், அர்த்தமற்றும், சுவையற்றதாகவும், பொறுக்கமுடியாத அளவில் முட்டாள்தனமானதாகவும் இருப்பதால், வாழ்க்கை அதை விட அர்த்தமுள்ளதாக இருக்க வேண்டும் என்கிறோம். ஆகவே தான் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறீர்கள். உண்மையில் உள்ளதை உள்ளவாறே பார்த்து, அவன் வைத்திருப்பதோடு மன நிறைவு கொள்கிறவன், குழம்பிப் போகாமலிருக்கிறான். அவன் தெளிவாக இருக்கிறான்; ஆகவே அவன் வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்ன என்று கேட்பதில்லை.

அவனுக்கு வாழ்வதே தொடக்கமும் முடிவுமாகும். நம்முடைய இடர்ப்பாடு, நம் வாழ்க்கை வெறுமையாக இருப்பதால், வாழ்வதற்கு ஒரு நோக்கத்தை வேண்டி அதற்

காகப் பாடுபடுவதுதான். அப்படிப்பட்ட நோக்கம் மெய்ப்பொருளற்ற அறிவுப் பயனாகத்தான் இருக்க முடியும். முட்டாள்தனமான, மந்தமான மனம், வெறுமையான இதயம் வாழ்க்கையின் நோக்கத்தைத் தேடும் போது அந்த நோக்கமும் வெறுமையானதாகத்தான் இருக்கும். ஆகவே நம்முடைய நோக்கம், வாழ்க்கையை எப்படி வளமானதாகக்குவது என்பது தான்.

உள்ளார்ந்த செல்வத்தை பணத்தாலும் அதை ஒத்தவற்றாலும் அடைய முடியாது. இது ஏதோ இரகசியமானதல்ல. நீங்கள் வாழ்க்கையின் நோக்கம் மகிழ்ச்சியாக இருப்பது, வாழ்க்கையின் நோக்கம் கடவுளைக் காண்பது என்று சொன்னால், கடவுளைக் காணும் ஆசை, வாழ்க்கையிலிருந்து தப்பி ஓடுவதே ஆகும். உங்களையே அந்தக் கடவுள், ஏற்கனவே தெரிந்த பொருளாகத்தான் இருக்க முடியும். உங்களுக்குத் தெரிந்த ஒரு பொருளை நோக்கித்தான் நீங்கள் போக முடியும். கடவுள் என்று நீங்கள் கூறும் பொருளுக்கு மாடிப்படி கட்டினீர்களானால் அது கடவுளாகாது. மெய்ப்பொருளை வாழ்வதில் தான் புரிந்து கொள்ள முடியும், தப்பித்துக் கொள்வதில் அல்ல. நீங்கள் வாழ்க்கைக்கு நோக்கத்தைத் தேடும்போது, நீங்கள் தப்பித்துப் போகிறீர்களே தவிர வாழ்க்கை என்ன என்பதைப் புரிந்து கொள்வதில்லை. வாழ்க்கை என்பது உறவு; வாழ்க்கை என்பது உறவில் செயல்பாடு; இந்த உறவு எனக்குப் புரியாதபோது, அல்லது உறவு குழப்பமுறும்போது நான் முழுமையான அர்த்தத்தைத் தேடுகிறேன். ஏன் நம்முடைய வாழ்க்கை அவ்வளவு வெறுமையாக இருக்கிறது?

ஏன் நாம் அவ்வளவு தனித்து, விரக்தியடைந்திருக்கிறோம்? ஏனென்றால் நாம் ஒருபோதும் நம்மை நம்முள் பார்த்துப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. நமக்கு இந்த வாழ்க்கை தான் தெரியும்; இதைத்தான் முழுமை

யாக, நிறைவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும், என்பதை ஒருபோதும் நாம் ஒத்துக்கொள்வதில்லை. நம்மிடமிருந்தே நாம் தப்பி ஓட விரும்புகிறோம். அதனால் தான் உறவுக்கு வெளியே வாழ்க்கையின் நோக்கத்தைத் தேடுகிறோம். மனிதர்களிடம், பொருள்களிடம், நம்பிக் கைகளில், கருத்துகளில் நம் செயல்பாட்டைப் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கினால், இந்த உறவே அதன் பயனைக் கொண்டு வருவதைக் காணலாம். அப்பொழுது நீங்கள் தேட வேண்டிய தில்லை. அது அன்பைத் தேடுவது போன்றது. அன்பைத் தேடி நீங்கள் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? அன்பை வளர்க்க முடியாது. அன்பை உறவில் தான் காண முடியும்; அதற்கு வெளியே அல்ல. நம்மிடம் அன்பு இல்லாததால், நாம் வாழ்க்கைக்கு ஒரு நோக்கத்தை வேண்டுகிறோம். அன்பு இருக்கும்போது, அதுவே நிரந்தரமானதால், கடவுளைத் தேடுவது கிடையாது. ஏனெனில் அன்புதான் கடவுள்.

நம்முடைய மனம் செயல் நுட்பங்களாலும், மூட நம்பிக்கைகளின் முணுமுணுப்புகளாலும் நிறைந்து கிடப்பதால் தான் நம்முடைய வாழ்க்கை வெறுமையாக இருக்கிறது. ஆகவே தான் நம்மைத் தாண்டி ஒரு நோக்கத்தைத் தேடுகிறோம். வாழ்க்கையின் நோக்கத்தைக் கண்டுகொள்ள நம்முடைய வாயிலின் உள்ளே புகுந்து செல்ல வேண்டும். மேல் மனத்தளவிலும், உள் மனத்தளவிலும், பொருள்கள் உள்ளவாறு, அவற்றை எதிர் கொள்வதை நாம் தவிர்க்கிறோம். ஆகவே எல்லாவற்றையும் கடந்த கதவைக் கடவுள் நமக்குத் திறந்து விட வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். அன்பு இல்லாதவர்கள்தான், வாழ்க்கையின் நோக்கம் பற்றிய கேள்வியைப் போடுகிறார்கள். அன்பைச் செயலில் மட்டுமே, அதாவது உறவில்தான் காண முடியும்.

வாழ்க்கை : அடிப்படைக் கேள்விகள், p.241-244.

சரியான வாழ்க்கைமுறை

சரியான முறையில் வாழ்தல் என் றால் என்ன? தற்போதுள்ள சமுதாய அமைப்பில், சரியான வாழ்க்கை முறை என்று ஏதுமில்லை. வாழ்வா தாரத்திற்கு நீங்கள் பொருளீட்டியாக வேண்டும் - நீங்கள் திருமணம் செய்து கொள்கிறீர்கள் - நீங்கள் பிள்ளைகளைப் பெறுகிறீர்கள் - நீங்கள் அவர்களுக்கு பொறுப்பா கிறீர்கள் - ஆகவே, நீங்கள் ஒரு பொறியாளராகவோ அல்லது ஒரு பேராசிரியராகவோ வாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள். சமுதாயம் உள்ள நிலையில், சரியான வாழ்க்கை முறை என்று ஒன்று இருக்க முடியுமா? அல்லது, சரியான வாழ்க்கை முறையை தேடுவது என்பது வெறும் கற்பனை சாம்ராஜ் யத்தைத் தேடுவது போன்றதா? அது ஏதோ அளவிற்கு அதிகமாக ஆசைப் படுதல் போலாகுமா?

வாழ்வதற்கு சரியான வழி வகையை பெறுவது மட்டுமில் லாமல், முரண்பாடு ஏதுமில்லாம லும் இந்த சமுதாயத்தில் வாழ்வது சாத்தியமா? நேர்மையான வழியில் பொருளீட்டுவது சாத்தியமா? மற்றும், ஒருவரால் எல்லா முரண்பாட் டையும் தன்னுள் முடிவுறச் செய்ய முடியுமா? வாழ்க்கைக்கு நேர்மை யான வழியில் சம்பாதிப்பது, மற்றும் ஒருவர் தன்னுள் முரண்பாடு இல்லாமல் இருப்பது ஆகிய இவையிரண்டும் தனித்தனியான வைகளா? அவை, காற்று கூட புக முடியாத அளவிற்கு, மற்றதிலிருந்து தனிப்பட்ட ஒன்றா அல்லது அவை கள் இணைந்து செல்லுமா? எவ் விதத்திலும் முரண்பாடு இல்லாமல் வாழ்வதற்கு ஒருவர் மிக அதிக

அளவில் தன்னை புரிந்து கொள்வது தேவைப்படுகிறது. ஆதலால், அதற்கு மிகுந்த மெய்யறிவு தேவைப் படுகிறது. மெய்யறிவு என்பது அறிவாளியின் சாதாரணமான அறிவு அல்ல - ஆனால், புறத்திலும், அகத் திலும் என்ன நடைபெற்றுக் கொண் டிருக்கிறது என்பதை உணர்ச்சி களின் தலையீட்டின்றி காண்பதற்கும், கரையைத் தொடுவதும் விலகுவது மாயிருக்கும் கடலலைகளைப் போன்றே, புறமும் அகமும் வேறு பாடற்றது என்பதை அறிவதற்கும், உள்ளபடி பார்ப்பதற்கான திறமை தேவைப்படுகிறது. நாம் உருவாக் கிய இந்தச் சமுதாயத்தில் என்னுள் எந்த முரண்பாடும் இல்லாமல் வாழ்வதும் மற்றும் அதே சமயத்தில் சரியான தொழிலை செய்வதும் சாத்தியமா? எதற்கு நான் முக்கியத் துவம் கொடுப்பது - சரியான தொழிலுக்கா அல்லது முரண்பாடு ஏதுமில்லாமல் வாழும் சரியான வாழ்க்கை முறைக்கா? எது முதலில் வருகிறது?

வாழ்தலின் முழுமையான முக்கியத்துவத்தை நீங்கள் புரிந்து கொண்ட பின்பு மட்டுமே, அதாவது, உங்களுடைய உறவுமுறைகளையும் செயலையும் புரிந்து கொண்ட பின்பு மட்டுமே, உங்களால், முரண்பாட் டின் நிழல் கூட படாமல் வாழ்வது சாத்தியமாகும். எல்லா சூழ்நிலை களிலும் சரியான செயல் என்பது என்ன? அவ்வாறு ஏதேனும் உள்ளதா? சரியான முழுமையான செயல் ஒன்றை கண்டறிய வேண்டு மென்றால், நீங்கள் சரியான உறவு முறையைக் கண்டறிய வேண்டும்.

பற்றுதல் இல்லாதபோதும், மற்றவரைப் பற்றிய கற்பனை எண்ணத்தை கொள்ளாதிருக்கும் போதும் மட்டுமே, உறவுமுறையின் தன்மையை உண்மையில் புரிந்து கொள்ள முடியும். அப்படி புரிந்து கொண்ட நிலையில், ஆத்மார்த்தமான தோழமை உங்களிடையே இருக்கும்.

சரியான செயல் என்பது, நுட்பமானதும், துல்லியமானதுமான செயல். அது, உள்நோக்கத்தை அடிப் படையாகக் கொண்டிருக்காது. சரி யான செயல், ஓர் இலக்கினை கொண்டிருப்பதில்லை; அது நிர்ப் பந்தத்தால் செய்யப்படுவதுமில்லை. சரியான செயல் பற்றியும், சரியான உறவுமுறையைப் பற்றியும் புரிந்து கொள்ளுதல், மெய்யறிவை கொண்டு வருகிறது. மெய்யறிவு, புத்திசாலி யின் சாதாரணமான அறிவு அல்ல - 'உன்னுடைய மெய்யறிவு', 'என்னு டைய மெய்யறிவு' என்றில்லாத ஆழ்ந்த மெய்யறிவாக அது பரந் திருக்கிறது. அந்த மெய்யுணர்வு, உங்கள் வாழ்க்கைக்கு பொருளீட்ட என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கூறும்; மெய்யுணர்வோடு இருக்கும் பொழுது, நீங்கள் ஒரு தோட்டக் காரராகவோ அல்லது ஒரு சமையல் காரராகவோ இருக்கலாம் - அது ஒரு பொருட்டல்ல. மெய்யுணர்வு இல்லாத நிலையில் உங்களுடைய வாழ்க்கை, சூழ்நிலையால் கட்டுப் படுத்தப்பட்டதாக இருக்கும்.

முரண்பாடு இல்லாமல் வாழ் வதற்கான வழிமுறை உள்ளது. முரண் பாடு இல்லாதிருப்பதால், மெய் யுணர்வு இருக்கும் - அது சரியான வாழ்க்கைமுறைக்கு வழி காட்டும்.

மானுடத்தின் தேடல்கள், பக்கம் - 109

அந்த மனிதன் நான்தான்

ஒரு வியாழன் மாலை ஏற்பாடாகி யிருந்த விவாதக் கூட்டத்தில் ஒரு மாறுதல் காணப்பட்டது. முதல் வரிசை நாற்காலிகள் யாருக்காகவோ ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. ஸ்ரீலங்கா

நாடாளுமன்ற எதிர்க்கட்சியின் முன்னணி உறுப்பினர் டாக்டர். பெரெரா அவர்களுக்கும் அவரது நிழல் மந்திரிசபைக்கும் அந்த நாற்காலிகள் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாக

திரு. கார்டன் பியர்ஸ் என்னிடம் சொன்னார். பாரிஸ்டரான டாக்டர். பெரெரா ஒரு கம்யூனிஸவாதி, சமீபத்தில்தான் மாஸ்கோவிலிருந்து சிறப்புப்பயிற்சி பெற்று வந்திருந்தார்.

நடந்தது இதுதான் : திங்கள் காலை 'தி டெய்லி நியூஸ்' நாளிதழில், ஞாயிறு மாலை நடந்த ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் சொற் பொழிவு பற்றிய முழுப்பக்க செய்தி வெளியாகியிருந்தது. சொற்பொழிவு நடந்த டவுன்ஹால் முழுவதும் நிரம்பி, அரங்கினுள் செல்ல முடியாத நூற்றுக்கணக்கானோர் புல் வெளியில் அமர்ந்து கேட்பதற்கு வசதியாக வெளியே ஒலி பெருக்கிகள் வைக்கப்பட்டிருந்ததை அறிந்த டாக்டர். பெரெரா ஆச்சரியம் அடைந்தார். சமீபத்தில் நடந்த எந்த அரசியல் கூட்டத்திற்கும் இந்த அளவுக்குக் கூட்டமோ செய்தித் தாள்களில் இவ்வளவு விவரமான செய்திகளோ வந்ததில்லை. அதனால் அவர் தன் அரசியல் சகாக்களுடன் தானும் ஒரு கூட்டத்திற்குப் போய் அந்த மனிதரிடம் அப்படி என்ன சிறப்பு உள்ளது என்றும், அவருடைய செய்தியில் இவ்வளவு பெருந்திரளையும் இவ்வளவு வரவேற்பையும் பெறும் அளவுக்கு என்ன இருக்கிறது என்றும் காண முடிவு செய்தார். உடனே திரு. கார்டன் பியர்ஸுடன் தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்டு அடுத்த கூட்டம் பற்றி விசாரித்திருக்கிறார். அதன் விளைவாகவே அவருக்கும் அவரது சகாக்களுக்கும் இந்த சிறப்பு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. 5.30 மணிக்கு சற்று முன்பாக, பதினொரு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த நாற்காலிகளில் வந்து அமர்ந்தனர். எல்லாருடைய பார்வையும் அவர்கள் மீதுதான் இருந்தது.

விரைவில் கிருஷ்ணமூர்த்தி அமைதியாக உள்ளே வந்து, சற்றே உயரமான மேடைமேல் அமர்ந்தார். பார்வையாளர்களை நோக்கி, மெதுவாக, "எதைப்பற்றி விவாதிக்க விரும்புகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார். அனைவரும் காத்திருந்தனர். பிறகு டாக்டர். பெரெரா எழுந்து நின்றார். சமூக கட்டுமானம் மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு பற்றித் தாம் விவாதிக்க விரும்புவதாகவும், அவ்விவாதம் கம்யூனிஸத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளைப் பற்றிய புரிதலை

யும் உள்ளடக்கி இருக்க வேண்டும் என்றும் சொன்னார். சில நிமிடங்களுக்கு அவர், உச்சபட்ச அதிகாரமே அரசுக் கட்டுப்பாட்டின் அடிப்படை என்ற வாத்தையும் உழைப்பவரே உழைப்பின் பலனை நேரடியாக அடையவேண்டும் என்ற கருத்தையும் எடுத்துச் சொன்னார்.

வேறு யாரும் எந்த ஒரு கேள்வியையோ, விஷயத்தையோ விவாதத்திற்கு முன் வைக்கவில்லை என்பதால் இந்த மனிதர் முக்கியமான ஒருவர் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. இந்த முக்கியத்துவம் அவருக்கு மட்டுமின்றி அந்த அரங்கிலிருந்த ஒவ்வொரு இலங்கைக் குடிமகனுக்கும் தெரிந்திருந்தது. அவருடைய சவாலின் முக்கியத்துவத்தையும் அனைவரும் கண்டுகொண்டனர். இதைப்பற்றி விவாதிக்க விரும்புகிறோமா என்று கிருஷ்ணமூர்த்தி கேட்டார்.

யாரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. வேறு எந்த விஷயமும் பிரஸ்தாபிக்கப்படவில்லை. கிருஷ்ணமூர்த்தி இந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதில் அளிக்கப்போகிறார் என்று அறிய அனைவரும் ஆவலாக இருந்தனர் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவர் புன்னகைத்தார். 'சரி, தொடங்குவோம்,' என்றார். இன்னும் நின்று கொண்டிருந்த டாக்டர். பெரெரா தன் அரசியல் நிலைப்பாட்டை முன்வைத்தார். கம்யூனிஸத்தின் அடிப்படை அம்சங்களைப்பற்றியும், பொருட்கள் மற்ற சொத்துக்களின் கூட்டு உபயோகம், கூட்டு உரிமை பற்றியும், உழைப்பாளர்களின் பங்கு பற்றியும் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னார்.

அவர் பேசி முடித்து அமர்ந்ததும், அரசே முதன்மையானது, சர்வவல்லமை பொருந்திய மத்திய அதிகாரத்திற்குத் தனி மனிதன் கீழ்ப்படிந்தவன் என்ற கருத்தை கிருஷ்ணமூர்த்தி எவ்வாறு எதிர்கொள்ளப் போகிறார் என்று நான் அதிசயித்தேன்.

சொல்லப்பட்டதை அவர் எதிர்க்கவில்லை. மேடையில் தன் இடத்தை விட்டுக் கடந்து, டாக்டர். பெரெராவின் பக்கம் வந்து ஒரு கம்யூனிஸவாதியின் பார்வையில்

மனித நிலைமையைக் காண்பது போல் இருந்தது அவர் பேச்சு. எந்த விதமான மோதல் தன்மையும் இல்லாமல், சொற்சாதுர்யத்தின் பின்னால் உள்ள நிதர்சனத்தைப் பற்றிய பரஸ்பர நுட்பமான பரிசீலனைதான் அவர் பேச்சிலிருந்தது. மனித மனத்தை ஊடுருவி நோக்கும் வண்ணமாகவும் ஏற்கனவே கட்டுப்பட்டிருந்த மனத்தை மாற்றி ஏகாதிபத்திய கருத்துக்கேற்ப, வேறுவிதமாக மறுபடி கட்டுப்படுத்துவது பற்றியும், மனிதர்கள் எங்கே, எந்த சமூக அமைப்பில் வாழ்ந்தாலும் மனித இனத்தை ஆட்டிப்படைக்கும் பிரச்சினைகளை மாற்றுச் சிந்தனைகள் மூலம் தீர்க்கமுடியுமா என்பது பற்றியும் விவாதம் தொடர்ந்தது.

கம்யூனிஸ தத்துவம் எந்த வகையில் செயல்படுகிறது, சிக்கல்கள் எந்தவகையில் கையாளப்படுகின்றன என்பதுபற்றியும் பரஸ்பர பரிசீலனை நடந்தது. மனித சிந்தனையையும் செயல்பாட்டையும் உருமாற்றி, புது உருவமைப்பு கொடுப்பதன் மூலம், அடிப்படையில் தனி மனிதனையும் சமூகத்தையும், 'தான்' என்ற அகந்தை, போட்டி மனப்பான்மை, சிக்கல்கள் இவற்றிலிருந்து விடுவிக்க முடியுமா என்ற கேள்வி பரிசீலிக்கப்பட்டது. அரை மணிநேரத்திற்குப் பிறகும் டாக்டர். பெரெரா ஏகாதிபத்திய ஆட்சியின் அவசியத்தை நிலை நிறுத்தி ஒவ்வொருவனும் முடிவு செய்யப்பட்ட கொள்கைகளின்படி, நடந்து கொள்ள வேண்டும். அவனை அதற்கு இணங்க வைக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்.

அந்தக்கட்டத்தில் கிருஷ்ணமூர்த்தி தன்னைப் பின் வாங்கிக் கொண்டார். "நான், ஒரு தனிமனிதன் என்ற முறையில், உச்ச அதிகாரத்தின் முடிவுக்குக் கட்டுப்பட முடியாமல் போனால், இணங்கிச் செல்ல மறுத்தால், என்னவாகும்?" என்று கேட்டார்.

"முடிவுசெய்வதற்கு முன்னால், தனி ஒருவரின் கருத்துமாறுபாட்டுக்கு மதிப்பு இருக்கலாமே ஒழிய, முடிவுக்குப் பிறகு கருத்து மாறுபாட்டைச் சகித்துக் கொள்ள இயலாது."

“அதாவது, கீழ்ப்படிந்தாக வேண்டும் என்று சொல்கிறீர்கள்?”

“ஆமாம்.”

“அப்படியும் என்னால் ஒப்புக் கொள்ள முடியவில்லை, அல்லது மறுக்கிறேன் என்றால்?”

“உங்கள் வழியின் தவறை உங்களுக்குக் காண்பிக்க வேண்டி வரும்.”

“அதை எப்படிச் செய்வீர்கள்?”

“எல்லாக்காலத்திலும், என்ன விலை கொடுத்தாவது அரசின் தத்துவத்தையும், சட்டத்தையும் நிலை நிறுத்தியாக வேண்டும் என்று உங்களுக்குப் புரிய வைக்க முயல்வோம்.”

“அப்படியும் ஒருவன் ஒரு சட்டமோ, நியதியோ பொய்யானது என்று நினைத்தால் என்ன செய்வீர்கள்?”

“அவன் பாதகமான ஒரு பாதிப்பை ஏற்படுத்தாத வண்ணம் அவனை சிறைப்படுத்த நேரிடலாம்.”

துல்லியமான எளிமையுடனும், நேரடியாகவும் கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்னார் :

“அந்த மனிதன் நான் தான்.”

பெரும் அதிர்ச்சி ! திடீரென்று - முழு மோதல். ஒரு மின் தாக்கம் அறைக்குள் நுழைந்தது. ஒட்டு மொத்த சூழ்நிலையும் அந்தத் தாக்கத்தில் கனத்திருந்தது.

டாக்டர். பெரெரா ஜாக்கிரதை யாக, மெதுவாக பேசினார். “உங்களை சிறைப்படுத்துவோம். உங்கள் மனத்தை மாற்றத் தேவையான காலம் அங்கே உங்களை வைத்திருப்போம். நீங்கள் ஒரு அரசியல் கைதியாக நடத்தப் படுவீர்கள்.”

கிருஷ்ணமூர்த்தி பதில் சொன்னார் : “என்னைப் போலவே நினைக்கும், உணரும் மற்ற பலரும் இருக்கக் கூடும். எனக்கு என்ன நடந்தது என்பது தெரியும்போது, உங்கள் அதிகாரத்துக்கான எதிர்ப்பு அவர்களிடம் இன்னும் உறுதிப் படும். எதிர்விளைவான ஒரு இயக்கம் தொடங்கிவிட்டது. இப்படித் தான் இது நடக்கிறது.”

டாக்டர். பெரெராவோ அவரது சகாக்களோ பயங்கர வெளிப்படையான இந்த விவாதத்தைத் தொடர விரும்பவில்லை. சிலர் பதட்டமாக இருந்தனர்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி தொடர்ந்தார் : “அந்த மனிதன் நான் தான். அடக்குமுறையை நான் மறுக்கிறேன். கேட்க யாராவது இருக்கும்வரை நான் பேசிக் கொண்டுதான் இருப்பேன். என்னை என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“உங்களை அகற்றி விடுவோம்.”

“அழித்து விடுவீர்களா?”

“அப்படியும் நடக்கலாம். நீங்கள் மற்றவர்களை மாசுபடுத்த விடமாட்டோம்.”

“அதாவது?”

“உங்களைக் கொன்றுவிடுவோம்.”

ஒரு நீண்ட மௌனத்திற்குப் பிறகு கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்னார் : “ஐயா, அப்போது என்னை ஒரு தியாகியாக்கி விட்டிருப்பீர்கள்.” அதன் உள்ளத்தங்களை விட்டுத் தப்பிக்க எந்த வழியும் இல்லை.

“பிறகு என்ன?”

சற்று காத்திருந்து விட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தி விவாதத்தைத் தொடர்ந்தார். பரஸ்பர உறவுகள், ஒரு நம்பிக்கைக்காக உயிரை அழிப்பது, எதிர்காலத்திற்கான, ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கான ஒரு வரைபடம் இவை பற்றிப் பேசினார். குறிக்கோள்களின் அழிக்கும் இயல்பு, உயிருள்ள ஜீவன்களின் மீது முறை பாடுகளைத் திணித்தல் பற்றியும் சூழ்நிலையில் மாறுதல் முக்கியமானதுதான் என்ற போதிலும், தேவைப்படுவது அடிப்படையான ஆழ்மன மாறுதல்தான் என்றார். அவர் முடித்த போது கூட்டமும் முடிந்தது. சொல்வதற்கு உண்மையில் அதற்கு மேல் ஒன்றும் இல்லை. நாங்கள் ஒரு மோனமான பரிவர்த்தனையில் அமர்ந்திருந்தோம். டாக்டர். பெரெரா ஒரு தீர்மானத்துடன் மெதுவாக எழுந்து கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு எதிரே அமர்ந்திருந்த கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு நடந்தார். அனைவரும் அவருக்கு நகர்ந்து வழி விட்டனர். எழுந்து நின்று பார்த்துக் கொண்டு காத்திருந்த கிருஷ்ணமூர்த்தியை நோக்கிச் சென்றார்.

சிறிய மேடைமேல் ஏறி, கைகளை விரித்து கிருஷ்ணமூர்த்தியை அணைத்துக் கொண்டார் டாக்டர். பெரெரா. சில கணங்களுக்கு ஒருவரையொருவர் அணைத்தவாறு இருந்தனர். பிறகு, மறுவார்த்தையின்றி, தன் சகாக்களிடம் திரும்பினார் டாக்டர். பெரெரா. பார்வையாளர்கள் கலைந்து செல்லத் தொடங்கினர்.

கூட்டம் முடிவடைந்தது.

Truth is a pathless Land:
A Journey with Krishnamurti p.25-29.

Published in February, June & October.

Registered with The Registrar of Newspapers for India under No. TNTAM/2006/17823

Periodical

If undelivered please return to:

KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA
Vasanta Vihar, 124,126 (Old 64, 65) Greenways Road
Chennai - 600 028. Tel: 24937803/24937596
E-mail: publications@kfionline.org
Websites: www.kfionline.org / www.jkrishnamurti.org